

DEN BRUNE ÅA (Egil Ødegård 2007)

En lærdom er åpen for alle,
den dekker seg aldri til.
Du ser den i vannet som renner så stille:
et evig foranderlig spill
Der alt er balanse og ingenting galt:
Hvert insekt, hver lilje, alt liv...
og steinen du kaster blir funkende ringer
som flørter med vaiende siv.

Den brune åa
og brua som gikk over
er bildet som jeg ser i stillheten, når tanken sover
Den grønne enga
som ga seg hen til regnet
lot siden sola slippe til og tegne
stjerner på hvert strå.

Der å blir til elv kan du sende
en drøm med et lønneblad ned
mot virvlende stryk der hvor Bingsfossen brøler
berusende voldsom og bred.
Og undre deg over hva livet kan gi
av lidenskap, lede og kav
til elva går stille langs høstlige strender
og ekter det ventende hav.

Den brune åa...

Men barndommen kaster du av deg,
hver dag ei ny ferge et sted
hvor loggen skal føres og rebusen løses
før reisen til neste beskjed
-mens strykene temmes og breidd blir til strand
tas dagen ifra deg, for se :
Den timen du tror skal gi livet en mening
var den du ga fra deg isted.....

Den brune åa..